

**Натисніть тут, щоб
купити книгу на сайті
або замовляйте за телефоном:
(0352) 51-97-97, (067) 350-18-70,
(066) 727-17-62**

Свен Нордквіст

Полювання на лиса

Зі шведської переклала Галина Кирпа

На невеличкому сільському хуторі жив собі дідуньо Петсон зі своїм котом Фіндусом. Мали вони кількох курей у курнику та вдосталь дров у дровитні, а всі інші необхідні речі складали в столярні. До них рідко навідувались гості, однак Петсон тим не переймався.

І от одного дня прийшов до них сусід Густавсон — зі своїм собакою на повідку й рушницею через плече. Він був похмурий, як ніч.

— Привіт, Петсоне, — мовив він. — Чи й до тебе навідувався лис?

— Ні-і, тут лисом і не пахло. Не бачив я ніякого лиса, — відповів Петсон.

— Якби він сюди навідався, ти неодмінно його помітив би, — буркнув Густавсон. — Він краде курей. Уночі заскочив на моє подвір'я й потягнув одну курочку. Але більше йому таке не вдасться. Наступного разу, як тільки я його загляджу, то застрелю. Тож приготуй, Петсоне, й свою гвинтівку. Вночі він, напевно, прийде сюди, коли побачить, що я своїх курей замкнув.

І Густавсон пішов геть.

— Он як, ти гадаєш, що сьогодні ввечері прийде лис, — промимрив Петсон собі під ніс, дивлячись Густавсонові вслід. — Тоді нам краще зараз же замкнути курей. Правда, Фіндусе?

Кіт заліз Петсонові на капелюх ще тоді, як з'явився Густавсон із собакою.

— Мені здається, тобі треба замкнути Густавсона, — відповів кіт, проводжаючи гостей сердитим поглядом. — Я аніскілечки не довіряю старим дідам із рушницями.

Петсон засміявся.

— А, тобі не до вподоби, що Густавсон застрелить лиса? — спитав він. — Ну, тоді той лис прийде й поїсть курей.

— Лиса не слід убивати. Його треба обдурити. Я завше так роблю, — відповів Фіндус.

— О, можу собі уявити, — хихикнув Петсон. — Я з тобою згоден, Фіндусе. Гріх убивати лиса. Певно, придумаємо якийсь інший спосіб його налякати, щоб він більше ніколи не захотів курки.

І Петсон поринув у глибокі роздуми. Часом, коли йому в голову заходила якась путяща думка, або коли він розумів, що та думка, яка щойно зайшла йому в голову, не така вже й путяща, то щось вигукував. Урешті-решт він підскочив і замурмотів, потім злякано зойкнув, потім стиха реготнув і спитав:

— У нас є перець?

— Кілька кілограмів, либонь, завжди знайдеться, — відповів Фіндус.

— Тоді гайда майструвати курку, — сказав Петсон. — Тобі краще піти зі мною до столярні, а то ще примчить лис та й злапає тебе.

— Ні-і, на таке він не наважиться, — заперечив Фіндус, але все-таки почимчикував за Петсоном.

